

1. Pădurea și istoria românilor Este bine știut că înainte vreme, pe când nici ouăle nu erau așezate pe aceste meleaguri sub cloșca civilizației, codrul era principalul aliat al românilor în lupta cu adversitățile politice și sociale, căci aici se adăposteau bejenarii năpăstuiți de urgia trâmbelor de năvălitori, aici – ca într-o cetate inexpugnabilă – se repleau oștile române sufocate de superioritatea numerică a dușmanilor și tot aici, din umbra întăritoare a codrilor deși și întunecați porneau contraatacurile țăranilor-oșteni, până la nimicirea ori izgonirea vrăjmașilor în pustia de unde veniseră. Codrul primitor și generos a fost din totdeauna prietenul credincios al obijduitului: fie că oferea adăpost haiducului însetat de libertate și demnitate, fie că oferea casă și masă obiditului revoltat.

Dar în acele timpuri, ba și mai încoace înspre vremurile moderne, pădurile acopereau munții, dealurile și o bună parte din câmpiile de azi (renumiții codri ai Vlăsiei). De subliniat că atât la noi, cât mai ales aiurea, modernismul și civilizația și-au făcut loc printre cioturile pădurilor măcelărite, că de, obrazul subțire cu prăpăd se ține – era nevoie de mult mai mult teren arabil pentru populațiile în continuă creștere, așa că defrișările deveniseră o necesitate; de asemenea era mare nevoie de lemn brut sau parțial prelucrat pentru apetitul industriilor în expansiune: lemn de construcție și pentru foc, traverse de cale ferată și stâlpi de telegraf etc.

2. Rolul vital al pădurilor. Tăieri masive în România

Care este situația pădurilor în România zilelor noastre, când tot omul cu scaun la cap cunoaște rolul lor ecologic (purificarea aerului, menținerea umidității solului, prevenirea alunecărilor, combaterea eroziunilor), după cum cunoaște prea bine importanța crescândă a lemnului în industria mobilei, celulozei și hârtiei?

Cu toate defrișările impuse de începuturile discutabile ale actualei civilizații, o civilizație a consumului pe rupte, viața este de neconceput în absența pădurilor, adevăratul plămân al planetei. Îndeosebi acum, când poluarea este pretutindeni prezentă și se străduiește să pună pe năsalie întreaga suflare de pe planetă...

Dar dacă în toate statele civilizate din zilele noastre pădurile sunt apărute printr-o legislație extrem de severă, la noi, la fel ca în toate țările mai puțin dezvoltate din zona ecuatorială,

pădurile sunt decimate fără milă. Cu precădere după Decembrie '89, când atâția și atâția proprietari, după ce și-au dat gata pădurile redobândite, au intrat mai apoi în pădurile altora sau ale statului. Firește, nu totdeauna fără știrea celor plătiți să păzească și să îngrijească pădurile: ocoalele silvice doldora de ingineri, brigadieri și pădurari. Nemaipunând la socoteală mulțimea tâlharilor mari și mici, îndeosebi rețelele mafiate ale marilor tâlhari...

3.Afaceri veroase cu lemnul

Mai mult. A apărut pe lângă unitățile forestiere de profil – ateliere, fabrici și combinate, tagma rapace a întreprinzătorilor particulari, o prea suspectă categorie de negustori-industriași, care licitează mari parchete de pădure ca să poată exploata-defrișa o suprafață de câteva ori mai mare, iar lemnul prelucrat sumar, cel mai adesea sub formă de cherestea, este în final vândut străinilor. Și aceste afaceri sunt extrem de profitabile pentru ambele părți, chiar și după încasarea comisioanelor grase de către cei care au menirea să le zădărnicească, căci de curmat nici vorbă, atâta timp cât sforile acestor megapotlogării făcute cu averea națiunii și cu banii publici se află în mâinile unor răufăcători oploșiți în instituțiile de vârf ale statului, unde se sprijină între ei și-și apără fatuitatea cu uriașa nesimțire poreclită imunitate.

Dacă străinii se dau în vânt după atari chilipiruri consistente, afaceristul român este la rândul lui mulțumit cu ce-i revine, căci el se gândește doar la câștigul lui de moment (vorba ceea, ce-i în mână nu-i minciună) și refuză să ia aminte la gravele prejudicii aduse țării sale.

Dar meteahna în cauză nu poate fi atribuită în întregime anistorismului de care suferă românii de azi. Mai degrabă se poate vorbi de orbirea datorată câștigului în valută (căpățuirea prin orice mijloace) și, mai ales, de disprețul cinic al descurcăreților vizavi de proprietatea altuia și de bunul public, o detestabilă trăsătură care și-a luat avânt în perioada colectivizării și de care mulți dintre concetățenii noștri nu vor sau nu pot să se descotorosească.

N.B.România postdecembristă se impune atenției prin cele două linii de forță ale unui activism specific, linii pe care țara este împinsă înspre jenă și mizerie generalizată:

a)Politicienii se luptă în campaniile electorale pentru câștigarea pârghiilor puterii nu ca să scoată țara și grosul truditorilor ei din actualul impas, care de altminteri este opera lor, ci ca să se poată înfrupta în voie pe de o parte din buget, oricât ar fi acesta de sărac, iar pe de altă parte din banii care vin de la Uniunea Europeană. Căci ei știu foarte bine că România are nevoie de noi și noi împrumuturi pentru a fi sprijinită să nu se prăbușească cu totul, bani cu care nici vorbă să poată fi adusă prosperitatea și mulțumirea în casele celor de la care smulg voturile prin promisiuni mincinoase ;

b) Atâta timp cât calea cea mai scurtă și mai rapidă de îmbogățire o reprezintă averea națională și banul public, este limpede de ce aproape toți marii tâlhari ai României postdecembriste țin morțiș să fie în prim planul oribilei noastre politici dâmbovițene – vor să-și apere averile deja strânse pe căi nelegiuite și să vegheze asupra necinstitelor afaceri pe care le derulează în continuare, prin legi și acte normative despre care cu îndreptățire spunea Băsescu că sunt elaborate de hoți pentru hoți. Iar pământul patriei îi interesează pe acești avortoni doar prin prisma bogățiilor solului (ape, păduri, livezi, suprafețe agricole) și prin cea a bogățiilor subsolului (petrol, gaze naturale, sare, minereuri), bogății pe care le pot șuti sau le pot vinde străinilor pe prețuri de nimic pentru grosul cetățenilor, și asta din pricina comisioanelor încasate de acești neștiutori ai adevăratei legi a pământului, care spune că „pământul ne hrănește, ne rabdă și ne acoperă”.

Iată însă că despăduririle iraționale se răzbună prin dezechilibrele pe care le provoacă tot acuși-acuși (secetă prelungită, alunecări de teren, furtuni devastatoare), iar lemnul românesc vândut după o sumară prelucrare, provoacă la rândul lui o considerabilă „hemoragie” a produsului intern.

4. Nostalgia codrilor de altădată

Și așa se face că am rămas cu nostalgia nepătrunșilor codri de altădată. Odinioară cu plutele și căruțele, astăzi cu mașinile, trenurile și vapoarele, lemnul românesc se duce și se tot duce pe apa sâmbetei, adică în burțile puținelor noastre fabrici rămase cât-decât rentabile, dar mai ales în burțile foarte rentabilelor companii occidentale.

În goană după câștig și căpătuială, cui îi mai arde să păzească această mare avere națională? Ori cui îi dă mâna să se apuce serios de reîmpăduriri? Unde mai punem faptul că anumite păduri scăpate ca prin minune de furia tâlharilor, nu au norocul să scape și de anumite boli...

Mergând în acest ritm cu tăierile, nu peste mult timp turiștii români vor călători în Occident nu ca să se extazieze în fața minunilor civilizației de acolo, cu zgîrie nori și autostrăzi suprapuse, ci pentru a-și reaminti și a regreta una din superbe cumințenii ale naturii – pădurile seculare, de care românii continuă să-și bat joc, cu nesimțirea ce le-a fost inoculată de normele absurde ale democrației originale.

Românul de azi, fratele vitreg al codrului

Scris de George Petrovai
Joi, 03 Ianuarie 2013 20:04 -

AUTOR: GEORGE PETROVAI

30 decembrie 2012

www.sighet-online.ro